

VÉRZŐ RASZTER

TOLNAI OTTÓ

APERSZŰ

egy eperszín kis kötény
s a szünni nem akaró epezöld félelem
tölti ki immár fél életem

KI MEGY EZUTÁN SZÓDÁÉRT

meghalt margaréta
édesanyám hibbant nővére
ki megy ezután szódáért

vérrel teli szifon legyen az emlékműve

A BÁRÁNY

a bárány elvetélt
nyúzó az embriót
szűzpergamenre írom
a bárány elvetélt

MÉG HÁROM SOR SZLOVÉNIÁBÓL

akik a végtelen teleken
a puha fehér barrikádokon keresztül
magával az istennel beszélgetnek

UDINE

sötétszegélyű bőrszoknya
szép szarvasról nyúzhatták
szép szarvasról nyúzhatták
lehúzták egészben
és kibukkant a nagy nedves rózsaszín test
a csomagtartó hálóra emelem csikorgó disznóbőr kofferét
szép disznóról nyúzhatták
szép disznóról nyúzhatták
leszaggatták róla
és kibukkant a nagy nedves rózsaszín test
tán éppen udinéből kérdelem miközben cigarettával kínál
miért éppen udinéből kérdi
közvetlen a földrengés előtt udinében volt
ilyen finom bőr- és süteményillat
majd a bombaként robbanó hirtelen hullabűz
majd a bombaként robbanó hirtelen hullabűz
ne szálljunk le zágrabban mondom
tényleg miért is ne utazhatnánk udinébe mondja

PACsulISÖRÉNYŰ

mindig is olyan fényesre koptatott
pacsulisörényű magas lószéket szerettem volna
mint amilyent elvétve még ma is látni a borbélyműhelyekben
mint amilyenen gyerekkoromban lovagoltam
körbelovagoltam az angyaltincsekkel hintett olajos padlón
és kezemben a borbély lemetszett fejével
beugrattam a tükörbe

ÁTKOPÍROZNI AFRIKÁT

rezgő mutatóujjam alatt
átszakadt a rózsaszín vécépapiros
pedig írni szerettem volna rá
mint gyerekkoromban selyempapirossal
átkopírozni afrikát (a világot)
ám durván felszúrtam magam

VÉRZŐ RASZTER

a kis finom teás háncsdobozoktól
 (emlékszem a rühkenőcs is háncsdobozban volt)
 hússzín narancsosládáktól százszorta finomabb
 holland szivarosládikó címkéjén
 a pálmás szigethez közelítő hajó
 kék füstjét lesem egész nap
 hát igen
 én
 az ilyesmiktől rákosodtam el
 a semmiségekből mint elhagyott
 keresztuzatos egérlyukakból lesni
 morzsák morzsájával csalogatni elő
 [(az istent)]
 az ilyesmitől hulltam gennyesen ragadó vérző raszterre
 mint azok a szegény betegek akik egyszerűen lefolynak az ágyról
 és nem marad utánuk csak egy mocskos lepedő
 máris kukába gyűrt veronika-kendő
 én
 a dilettáns dohányos
 akinek legfeljebb csak a szartól sárgult meg olykor
 újra
 mindig újra mutató
 ujja (mutatóujja)
 és a hajó egyre közelít
 egyre közelít noha izzó azúrba fagyva

DIPTICHON

(*madárvilág*)

a komor remete
 az umbrabarna gyurgyalag
 csak celebeszen él
 én is oda száműztem magam

(műhelytitok)

a vad gyümölcsfa
 mindig jobb grafikai dúcnak
 a nemesített gyümölcsfánál
 galambdúcnak is jobb minden bizonnyal
 máris hallom a fehér postások turbékolását

MAETERLINCK

olyannyira vékony hangja volt
 hogy kerülni kényszerült az embereket
 kolostort vásárolt magának
 ám olykor ha véletlen nyitva felejtetd könyvét
 a kopasz nobel-díjas belga költő
 megszólal
 s mind szétduzzannak a befőttesüvegek

VÉRHAS LEPRÁ ETC

amikor a *rovarházat* írtam
 abban a duna-parti kis cselédszobában
 68-ban
 (később olvastam a pesti srácok valóban el is lopták
 a regény főhősét adélkát a vastag farkú skorpiót
 és egy rádióba rejtették miközben a pesti rádiók
 megállás nélkül ismételték adélka marása életveszélyes
 de hát kit érdekelnek a pesti srácok)
 sammy davis-lemezeket hallgattam vég nélkül
 mostanában *albert schweitzer spielt bach*
 állandóan magamnál hordom azt a fényképet
 amelyen a lambarènè-i kórház udvarán
 vérhas lepra etc
 egy pelikán (rózsás gödény) lépked
 a pillangóyakkendős agg orgonás után
 a minap a vakvágány szemetében
 egy kerekekre szerelt nagy műanyag pelikánt találtam
 árvasága az eső a hó az erős dögbűz

élővé varázsolta
 akárha megnyílt volna a vakvágány az azúr expressz előtt
 szó nélkül indultam utána a virág utcába
 fel
 fel a fehér létrán fel a feketén
 és most itt battyog a rothadt kaptafa társaságában
 a végtelen asztallapon
 kisfiam te még mindig játszol kérdezi gyerekeimre kacsintva anyám
 míg mások gyűléseken szónokolnak
 te ezt a leprás műanyag gödényt huzigálsz a világporban

BIZSU

feleségem felvitte kislányunkat budapestre
 akárha zárdába
 ugyanis kollégiumuk a pálosok egykori kápolnájában van
 a pálosokéban akik szintén fehérben jártak volt
 mint tipegnek most ők a balettpatkányok
 és hozott majdhogynem helyette egy ékszertereknőst
 és most itt ülök előtte egész nap
 már-már magam is az akváriumban
 fiam szitál
 ahogyan nagyapjától alias liszt ferencről tanulta
 hordja bizsunak a lisztkukacot
 meg kellene állapítani tán épp játékmikroszkóppal
 bizsu nemét és párt szerezni neki
 és nézni amint adria korallmorzsján szeretkeznek
 megerősítem a fehér létra korlátját
 a fekete csak verseimben létezik
 a fekete korlátját is megerősítem
 le ne zuhanjak
 tojást
 szép tükörtőjást sütök
 virág benedek a pálos költő haláláról olvasok
 sírok a NATIONAL GEOGRAPHIC fotói felett
 kitöltök egy formulárét
 ALULÍROTT KIJELENTEM ÜNGYILKOSSÁGI
 SZÁNDÉKOMRÓL LEMONDOK

visszaülök bizsuhoz
és azokra az óriásteknősökre (*TESTUDO GIGANTEA*)
csikorgó mocsárszín csonttankokra gondolok
amiket a heidelbergi tiergartenben láttam
itt az ideje tehát megválaszolni filozófus barátom
azúr-levlapját
ugyanis a tankokat
a csikorgó mocsárszín tankokat achilles sosem is hagyhatja el
bizsu ez az édesvízi lény nem mozdul
nem mozdul noha lassan lemaradva
sós azúrral sírom tele kis akváriumát

